

CENA DZIENNIKA:

w Łodzi:	
Rocznie	12 k. 50
Półrocznie	6 k. 50
Kwartalnie	3 k. 50
w Królestwie i Cesarstwie:	
Rocznie	12 k.
Półrocznie	6 k. 50

Cena pojedynczego numeru 6 kop.

DZIENNIK ŁÓDZKI

pismo przemysłowe, handlowe i literackie.

CENA OGŁOSZEŃ:

Za jeden wiersz petitem lub za jego miejsce:
 Zwyczajne ogłoszenia: za 1 raz 7 kop., za 2 razy 13 k., za 3 razy 18 k., za 4 razy 22 k., za 5 razy 25 k., za 6 razy 28 k., za więcej razy po 4 k. za każdy raz.
 Nekrologi: za każdy wiersz 12 kop.
 Reklamy: za każdy ogłoszenia adresow. w 2 miesięcznie.

Kalendarzyk.

Dziś: Kwiecień. Cyrylla Dyakona M.
 Jutro: Kwiryna Męczennika i Angeli.
 Wschód słońca o godz. 5 m. 54. Zachód o godz. 6 m. 19.
 Długość dnia godz. 12 m. 25. Przybyło dnia g. 4 m. 47.

Biuro Redakcyi i Administracyi

ulica Cegielińska Nr. 371/b.

ADRES TELEGRAFICZNY:

KULAKOWSKI, ŁÓDŹ.

Ogłoszenia przyjmowane są: w Administracyi Dziennika oraz w Biurach Ogłoszeń Rajchmana i Frendlera w Warszawie i w Łodzi.

Rękopisy nadesłane bez zastrzeżenia — nie będą zwracane.

Od Redakcyi.

Z powodu zbliżającego się końca kwartału przypominamy prenumeratom naszym o odwołaniu przedpłaty. Tylko wczesne zapisywanie się na listę abonentów uchroni może od zwłoki w otrzymywaniu w kwartale następnym początkowych numerów „Dziennika”.

W KWESTYI KONTRABANDY.

Warszawski komitet rękodziel zwrócił się do p. Herbsta, prezesa tutejszego oddziału towarzystwa popierania przemysłu i handlu z następującą odezwą:

„Departament handlu i rękodziel doniósł, iż przy odbywaniu rewizji przez urzędników celnych niejednokrotnie zauważono, o ile nieobowiązkowe stemplowanie towarów krajowych utrudnia poszukiwanie kontrabandy. Osoby, zajmujące się sprzedażą towarów przemysłowych, po zerwaniu z nich znaków fabryk zagranicznych, razem z wyrobami krajowymi, również nieopatrzonymi znakami fabrycznymi, spokojnie sprzedają kontrabandę, nieobawiając się następstwa kontroli ze strony urzędników celnych, którzy w ten sposób nieostemplowanych towarów krajowych od przemysłowych nie są w stanie odróżnić, zwłaszcza nie będąc specjalnie obznajomionymi z zewnętrznymi cechami wyrobów.”

„By usunąć to zło, przynoszące straty dla skarbu, na wniosek departamentu opłat

celnych należy przedsięwziąć energiczne środki i dlatego poddaje się pod wszechstronną opinię między innymi następujące punkty:

1) Czy nie przyniosłoby rzeczywistej korzyści ustanowienie obowiązkowego stemplowania wyrobów krajowych, aby, gdy są już wykończone, przykładając na nich zaraz w fabrykach osobne plomby ustanowionej przez rząd formy, z oznaczeniem na nich roku nakładania, a z towarami wypuszczanymi na sprzedaż bez plomb takich postępować jak z kontrabandą.

2) Czy niezależnie od tego dla wyrobów najczęściej przemysłowych nie należałoby ustanowić, aby w każdej fabryce krajowej warsztaty były numerowane, numer warsztatu oznaczony obowiązkowo na każdej sztuce towaru wyrobionego na tym warsztacie i oprócz numeru warsztatu, aby na każdej sztuce był jeszcze porządkowy numer fabryczny, stosownie do czasu wyrobu i numeracji warsztatu.

3) Czy nie wypada ustanowić i jaką mianowicie odpowiedzialność za niewypełnianie powyższych prawideł, jeżeli takowe przyznane zostaną i jakie następstwa pociąga za sobą we względzie celnym niewypełnianie ich?

4) Czy można dać prawo urzędnikom komory lub izby skarbowej na wolne wejście do fabryk i zakładów dla nadzoru, aby regularnym było wypełnianie prawideł, dotyczących stemplowania wyrobów i nakładania znaków fabrycznych, wyłącznie na własne wyroby przez ich producentów?

„Przytem departament handlu i rękodziel prosi warszawski komitet rękodziel zająć się bliższem rozpatrzeniem wniosków departamentu opłat celnych dla wyjaśnienia, w jakiej mierze przedstawiłaby się korzyść

na i możebną, dla usunięcia spotykanych trudności przez urzędników celnych, zmianą praw, dotyczących się cełowania wyrobów krajowych, t. j. wprowadzenia obowiązkowego cełowania. Następnie, w jakiej mierze byłoby dogodnym wprowadzenie obowiązkowej numeracji warsztatów i każdej sztuki towaru wyrobionego na nich?”

W skutek powyższej odezwy, tutejszy oddział towarzystwa popierania przemysłu i handlu na ostatnim zgromadzeniu wybrał osobną komisję, składającą się z pp. E. Herbst'a, Leonhard'a, Jul. Kunitzera, Otto Jul. Schultz'a, Ed. Hentschla jun., Gust. Lorenza i Rud. Kessler'a, polecając jej rozbiór powyższej kwestyi i złożenie ostatecznej decyzji w czasie, ile możliwości najkrótszym, w kancelaryi oddziału przy ulicy Średniej dla przedstawienia przydyum i wypracowania żądanej przez komitet warszawski odpowiedzi.

KORESPONDENCJE.

Ryga, w marcu.

Najbliższą instytucją handlową w Rydze jest tak zwany „komitet giełdowy”, o którym w następnych korespondencjach moich nieraz wypadnie mi wspomnieć, dlatego też uważam za stosowne w pierwszym zaraz liście bliżej was z nim zapoznać. Zaczęć od sprawozdania z jego działalności w ubiegłym 1884 roku. Przeszłoroczna działalność tej instytucji była całkowicie poświęconą sprawie podniesienia handlu Rygi, który ostatnimi czasy znacznie się zmniejszył, już to z powodu usunięcia z części z rynków europejskich zboża rosyjskiego przez amerykańskie lub indyjskie, już to z powodu konkurencji z Rygą dwóch miast portowych Libawy i Królewa. Chcąc

ułatwić konkurencję Ł Libawie, która dzięki ulepszeniom zrobionym w porcie i kolei libawo-romieńskiej zajęła wybitne stanowisko pomiędzy portami Bałtyka, kom. giełd. postanowił zmniejszyć podatek na eksportowane i importowane do Rygi towary z ogólnej przeciętnej liczby $\frac{1}{24}$ na $\frac{1}{32}$.

Drugą, pierwszorzędnej doniosłości kwestyą są koleje żelazne. Przedewszystkiem kom. giełd. zajął się więc sprawą budowy tukum-windawskiej kolei. Według brzmienia podania tegoż komitetu do ministerium finansów, budowa tej kolei jest najważniejszą potrzebą, jako jeden z tych środków, które jeśli bez zwłoki zastosowane będą, mogą spowodować to, iż Rosya w handlu zbożowym zajmie i utrzyma się na dawnym stanowisku. Pomimo energicznych starań, jakie z ramienia kom. giełd. wybrała delegacya w Petersburgu czyniła, przemysłowcy tutejsi nie spodziewają się rychłego załatwienia tej sprawy. Według zawiadomienia ministra finansów, sprawa budowy drogi tukum-windawskiej oddana została do rozpatrzenia komitetowi ministrów. Nie lepszym uwieńczone zostały skutkiem starania teje delegacyi o budowę Iłlandzkiej kolei żelaznej.

W ogłoszonym sprawozdaniu z działalności kom. giełd. w roku 1884 spotykamy skargi na nieracjonalność taryfy przewozowej na kolejach, która pobawia porty rosyjskie stanowiska pośredników w handlu z zagranicą, na korzyść portów zagranicznych, jak np. Królewa, gdzie rząd niemiecki zaprowadził wszelkie melioracje, jakich są pozbawione porty tutejsze. Największem utrudnieniem i przysporzeniem kosztów jest przeładowywanie z kolei na kolej lub staki. To też kupcy tutejsi oczekują z niecierpliwością urzeczywistnienia

Z BRETHARTEA

przekład W. Z. Kościalkowskiej.

NOWOŻYTNA PENELOPA.

(Dalszy ciąg — patrz Nr. 58).

Słowa te przeszły niespostrzeżone przez hiszpana i przez mrs. Touker.

Ta ostatnia, wnosząc oczy z nieśmiałą godnością, zbudzona przybyciem nieznajomego, ozwała się po chwili.

— Dziękuję panu, panie Santierra, za tyle uprzejmości i dobroci. Wiem, że mąż mój, — tu spojrziała przezroczyście wzrokiem na obu mężczyzn, — wdzięcznym byłby panu, lecz ja korzystać nie mogę z dobroci pana, gdyż wkrótce opuścić te strony. Jednego tylko pragnę: oddać to i wszystko, co posiadam, na zaspokojenie wierzycieli mego męża! Możebyś mi pan w tem dopomógł, gdyż słyszałam, że pragniesz posiadać Los Cuerosos — dodała, nie zważając na zdziwienie don Jose'go, ani na niepokój, jaki się przebił w spojrzeniu prawnika.

— Jeśli się panowie porozumiecie pomiędzy sobą — ciągnęła — zgodzę się na wszystko. Oto, co pan możesz zrobić dla mnie i za co istotnie wdzięczna mu będę... Możesz pan nadto upewnić wszystkich, że mrs. Belle Tucker pozostanie tu tylko do chwili spełnienia pozostawionych sobie przez męża zleceń.

Skończyła, skłoniła głowę przed wiekiem, godnością i uprzejmem zachowaniem się hiszpana, uśmiechnęła się i po chwili zniknęła w głębi domu.

Przez chwilę milczeli obaj pozostali na ganku mężczyźni. Don José spoglądał na drzwi, za którymi znikła mrs. Touker; z zamyślenia wyr-

wał go chłodny głos prawnika.

— Słyszałeś pan poglądy mrs. Touker — rzekł Poindexter — znasz położenie równie dobrze, jak i ona.

— Jeśli nie lepiej — odparł hiszpan.

Poindexter rzucił spojrzenie badawcze na śniadą, smętną twarz mówiącego. Po chwili odezwał się.

— Jak pan widzi, traktowanie interesu mnie pozostawiono. Czy pan istotnie życzy sobie nabyć te majątkość?

— Nabyć, bynajmniej — odrzekł hiszpan.

Poindexter ścisnął brwi, lecz po chwili zaśmiał się dobrodusznie.

— Jeżeli pan masz inne zamiary — rzekł — czuję się w obowiązku, jako prawny doradca mrs. Tucker, uprzedzić pana, że jest ona właścicielką dóbr tych i przestanie nią być chyba z własnej, nieprzymuszanej woli.

— A! tak!

Zirytowany wzruszeniem ramion, jakie towarzyszyło tym słowom, prawnik ciągnął wyniośle.

— Jeśli dobrze rzecz tę rozumie, nie pozostaje panu nic do powiedzenia...

— Do powiedzenia, zapewne — przerwał hiszpan, a spoglądając na drzwi, za którymi zniknęła mrs. Tucker — dodał.

— Lecz nie tu miejsce...

Wstrzymał się, opamiętał, uśmiechnął uprzejmie, z wystudowaną grzecznością wskazał na wrota:

— Służę panu.

— Co on do czarta zamierza — myślał prawnik, wkładając nogę w strzemień. — Nie ufalbym mu, gdybym nie znał tych dawnych hidalgów... mniejsza z tem! pal go dya...

Don José wsiałł też na swego wierzchowca. Czas jakiś jechali obok siebie w milczeniu. Byli na pustej równinie. Poindexter obejrzał się dokoła, nigdzie żywej nie dostrzegł duszy. Gdy już i hacienda zesłał im z oczu, don José przerwał

milczenie.

— Przemawiałeś pan przed chwilą — rzekł — w charakterze prawnika. Nie tak don Marko! Wolę rozmówić się z panem, jak z dżentelmannem.

— I owszem — odrzekł prawnik.

— Mówilem przed chwilą — ciągnął hiszpan — że nie mam zamiaru kupienia tego majątku. Oto dławczegom to mówil.

Sięgnął ręką za płaszcz i podał prawnikowi zwój papierów.

Poindexter przyjął je z uśmiechem, lecz uśmiech znikł, skoro przeglądać je zaczął. Rozblysem okiem spojrzął na hiszpana, rzucając mu surowe pytanie:

— Co to ma znaczyć?

— Co to ma znaczyć — z podobną błyskawicą w oku odparł hiszpan — powiem panu co to ma znaczyć. Znaczy to, że przyjaciel i klient pański, pan Spencer Tucker, jest zdrajcą, poprostu Judaszem. Znaczy to, że przed rokiem darowała los Cuerosos swej kochance i że takowa sprzedała je mnie Jozuemu Santierra i to dnem przed ucieczką. Znaczy to, że kochanka Spencer'a Tucker'a, który majątek ten nabył od równego sobie złodzieja, wywidła wszystkich was w pole. Oto co znaczy.

— Spójrz pan — ciągnął, podnosząc się na strzemiączkach i zwojem papierów wskazując dokoła — ziemię tę wrócił wreszcie w moje posiadanie i pytasz mnie pan, czy chcę kupić los Cuerosos... Ależ już kupilem, oto akt.

— Który nie jest jeszcze wciągnięty do aktów — zawołał niebacznie prawnik.

— Prawda że nie — odrzekł hiszpan z godnością — chciałabym pan, abym go wciągnął teraz?

Poindexter zagryzł usta.

(Dalszy ciąg nastąpi).

